

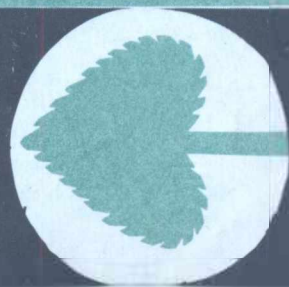
M. GROSU

Datorită unor lipsuri organizatorice
întreprinderea «Combustibilul» nu își îndeplinește la timp obligațiile față de cetățeni

urzica

ANUL XIX • Nr. 23 • 15 DECEMBRIE 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

Nu că n-aş avea ce face, dar mă pasionează grozav reacţiile semenilor mei în diferite ocazii. Am dat un anunţ la «Mica Publicitate» pentru schimb de locuinţă. Ca să fiu sincer nu sînt dispus să fac nici un schimb, dar vreau să cunosc diferitele feluri de manifestare într-o atare împrejurare.

Telefonul a început să sune la ora 7 fix. O voce suavă mă întreabă dacă vreau să fac schimb de locuinţă, şi de ce vreau să mă mut. Găsesc că e o curiozitate firească. Acelaşi lucru am întrebat-o şi eu. Şi am sacrificat amindoi adevărul pe altarul minciunii.

— Mă mut, d-nă, fiindcă din zece în zece ani simt nevoia de o schimbare! Dar dumneavoastră?

— O, d-le! Eu mă mut fiindcă e prea multă linişte la mine şi asta mă oboseşte. Şi glasul ginguri mai departe: — Am o cameră... Glasul meu hodogorit şi el: — Am două camere!

— Oh, d-le! miorlăi vocea.
— Oh, d-nă! urlai şi eu.
— De-aţi şti, d-le, ce minunat e aici la mine!

— Dar la mine! E un vis nu altceva!

— E drept că e o singură cameră, dar dacă trageţi un zid...

— Baie aveţi?

— Oh, nu, d-le! Dar se poate improviza un duş în curte.

— Bine, asta ar fi vara, dar iarna?

— Iarna? Oh, d-le, nici nu m-am gândit. În cartierul meu aproape

că nici nu e iarnă.

— În ce cartier staţi?

— Şoseaua Chitilei!

— Cam departe!

— Vai, d-le! Vorbiţi de distanţe de parcă aţi fi de pe vremea diligenţei. Aveţi încălzire centrală?

— Da.

— Ce păcat!

— De ce?

— Caloriferul este atît de prozaic, atît de rece, atît de puţin intim...

— Dumneavoastră aveţi tot încălzire centrală?

— Oh, nu d-le! Cu lemne. Părăsesc casa cu durere...

— Vă-nţeleg, d-nă!

— Oh, d-le nici nu vă puteţi închipui ce înseamnă să stai iarna la gura sobei... ah, Tolstoi! Ah, Puşkin! Afară viscolul vijiiie cumplit... vă plac clasicii?

— Lemne aveţi?

— Oh, d-le, am căldura mea interioară...

— Şi credeţi că din ea vă puteţi încălzi o iarnă întreagă?

— Vai, d-le, ce spiritual sînteţi! Eu care sînt o biată văduvă...

— Prin deces?

— Oh, nu d-le! Prin părăsire de domiciliu. Dacă aş găsi un bărbat onest, cinstit, demn... mi-aş părăsi această locuinţă refugiindu-mă în braţele lui, chiar dacă voi suferi plecînd din acest loc minunat...

— Atunci rămîneţi cu bine, d-nă! Aş fi nefericit ştiîndu-vă în suferinţă! Am închis telefonul nu fără a auzi ultimele cuvinte ale gingaşei voci: — Un mojić, dragă... cine

ştie de prin ce mahala a Bucureştiului!). După o clipă sună telefonul. De astă dată e o voce ruginită de bărbat care e în tură de noapte pe la bufetele de stat.

— Mă ziuă! Ce dai mata?

— Două camere.

— Şi mai ce?

— Baie, bucătărie...

— Cu şobolani?

— Cum?

— Adicăte! Cu chiriaşi?

— Da. Baie comună.

— Asta nu mă enteresează. Într-o lună nu mai e comună. Aşa a fost şi la mine. Da? toţi trei s-au mutat de bună voie. Unul a avut un schimb de cuvinte cu mine şi acum e la «Brincovenesc»! Al doilea a plecat, cică nu-i place vocea mea. Că eu noaptea mai cînt, mai strig la ciîni... de... ca omul la casa lui! Al treilea s-a mutat prin deces... aşa că...

— Şi unde locuiţi?

— Eu? Pă Giurgiului... vis-a-vis de cimitirul Bellu! Aa, să vedeţi ce-i seara acolo! O minune nu altceva! Vine un miros de busuioc şi tămîie taman pînă la al nouălea unde stau eu. Parcă eşti în rai!

— Păi atunci de ce vreţi să vă mutaţi?

— Nu spusei? E la al nouălea. Şi eu cînd vin seara acasă, în loc să intru în lift intru alături... e o cameră de serviciu cu măhuri şi cirpe... şi mă ia somnul. E greu! Spune şi mneata... al nouălea! Lift ai?

— N-am, că stau la parter.

— O fi, dar fără lift nu facem trampa! Mă ziuă!

Închid. Din nou sună telefonul. De data asta aud o mitralieră ţăcănind.

— Aloo! Faceţi schimb, da? Şi ce-aveţi? Două camere? Baie şi bucătărie aveţi? Ciţi locatari sînteţi? Vreţi două camere, da? Eu am două camere cu acces. Locuiesc singură, că soţul meu a murit...

— Cred, d-nă, cred!

— A murit după zece zile de la cununie...

— Cred, d-nă, cred!

— Hol aveţi? Şi dacă aveţi, imi pot pune mobila? Şi dacă o pun nu credeţi că se poate deteriora fiindcă e mobilă fină cumpărată de soţul meu prin comandă specială şi n-aş vrea să se zgirîie...

— D-nă, vă rog...

— Bucătăria are pereţii în ulei? Că dacă n-are, aburii cojesc pereţii şi se strică. Cum staţi cu aerisirea la cămară? Aveţi aerisire?

— D-nă, vă rog...

— Cu vecinii vă împăcaţi bine? Ce profesie au? Încălzirea este centrală?

În clipa aceea mint grosolan.

— D-nă, aţi confundat anunţul! Eu schimb loc de veci!

— Loc de veci? Al meu eşti! Am unul la «Pătrunjel» în care e bietul tata. Altul la «Ghencea» unde-i îngropat bunicul meu, fost ofiţer de artilerie. La «Sf. Vineri» am o vară a cărei singură rudă îi sînt eu! Ce vă interesează? Groapă, cavou... cu

cărămidă aparentă...

— D-nă, pentru numele lui Dumnezeu...

— Sînteţi luteran? Nu vă jenaţi... libertatea cultului e garantată prin lege. O prietenă de a mea are un loc... central, poziţie excepţională, vedere la stradă... ce preferaţi?

— Crematoriul, d-nă!

— Crematoriul? Am o nişă...

— Nu, nu! Pentru dumneavoastră, nu pentru mine! Trintesc telefonul. Dar n-apuc să-mi pun haina de pijama, cînd sună iar. Răspund. O voce feminină tărăgănată imi vorbeşte.

— Faşeti schimb?

— Da, d-nă.

— Di şe?

— Cum «dece»? Că aşa vreau!

— Şi... îi şental?

— Da. Central.

— Şi?

— Şi ce, d-nă?

— Bucătărie aveţi?

— Am.

— Cum îi?

— Cum să fie? Cu pereţi!

— O încălziţi cu lemnii?

— Cu păcură.

— Cartieru-i poetic?

— Da. Are vreo zece tei!

— Şi matali ai vre să faşi schimb cu mini?

— Sigur. Unde locuiţi?

— La Iaşi. Pi lingă Copou! (simt că înnebunesc).

— Ce să fac eu, d-nă, la Iaşi?

— Iaca să ti muţi...

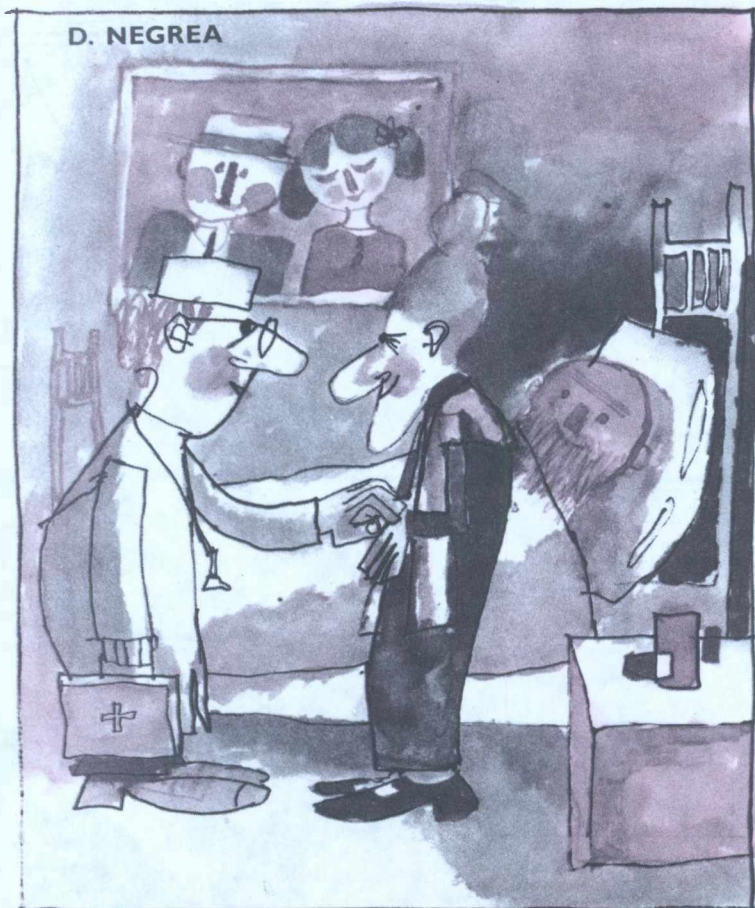
— Da eu am serviciul aici în Bucureşti!

— Ş-apăi!

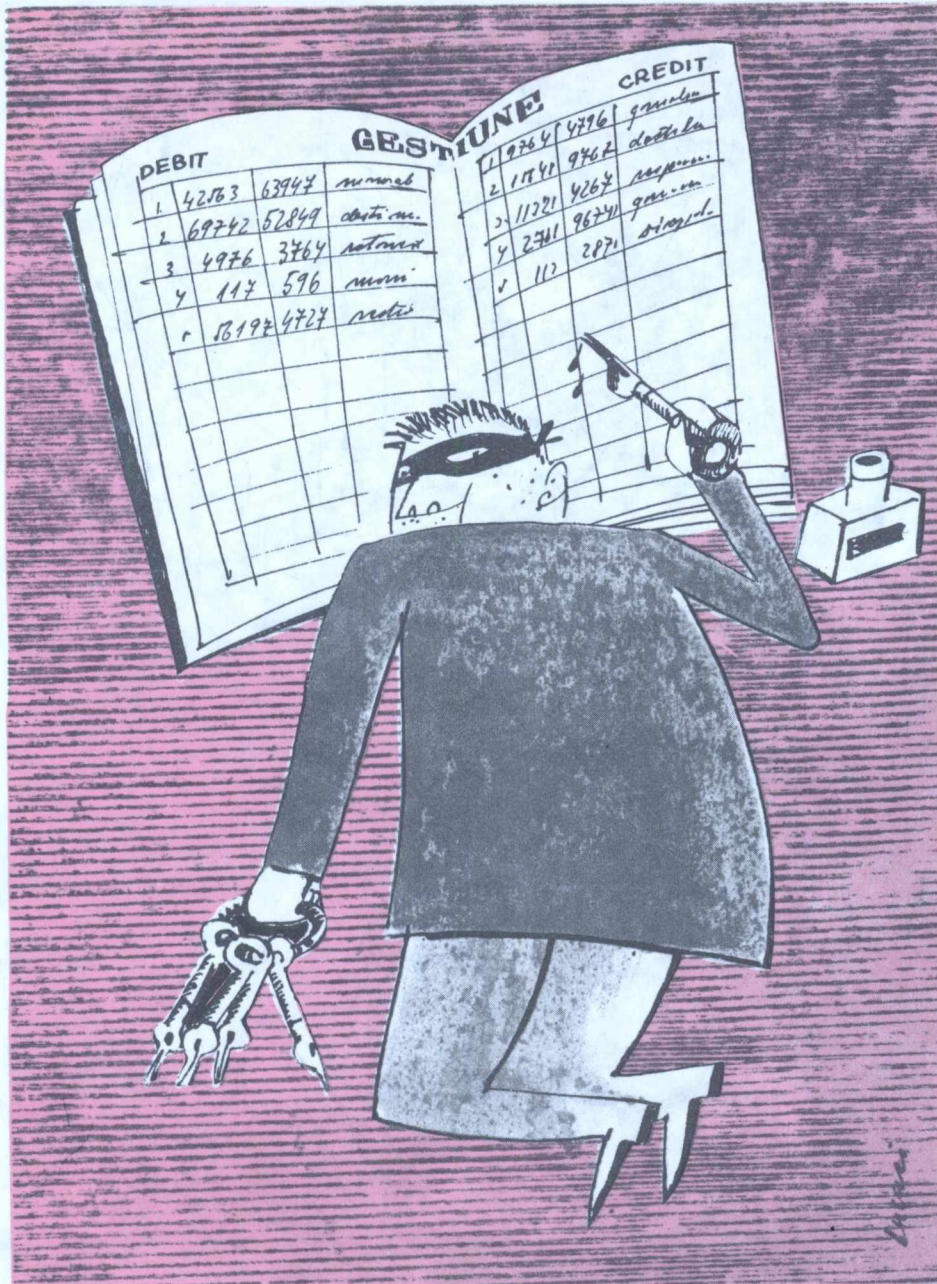
— Nu mă mut la Iaşi, cocoană! Scurt!

— Stai bre, omule, nu te burzului aşe, că nu dau turşii! Vrei, bini... nu vrei, atîta pagubă! Şi dacă mă gîndesc bini, casa me din Iaşi nu-i di nasul matali! Aşa un grobian!

Şi a închis. Nu mai dau anunţuri decît la rubrica «Lecţii şi meditaţii».

— Nu vă impacientaţi, stîmătă doamnă. Soţul dv. are o uşoară indispoziţie psihică... Căutaţi şi procuraţi-i ALMANAHUL URZICA...

FĂRĂ CUVINTE

Iisul

Un iepure amarnic hăituit
La margine de lan a adormit
Și-n somnul lui nespus de lung și greu
Avu un vis. Se prefăcuse-n leu,
Un leu cumplit cu coamă și cu ghiare
Ce semăna în jurul lui teroare.
La simpla apariție-n poiană
Și vânători, și ciini o luau la goană,
Nu mai vorbesc de iepuri și jivine,
Era temut și respectat.

În fine,
Spre seară urechiatul s-a trezit.
Privindu-se întâi nedumerit
A exclamat apoi cu bucurie:
— Ia uite, dom'le, ce minunăție,
Eu dătai leul crud și ne-nfricat
Visez pesemne că m-am transformat
În iepure.

Cu-această constatare
Pornește plin de ifos pe cărare
Strigînd și chiuind asurzitor:
Am poftă să mănînc un vînător!

MORALA:
Oricit ar face dinșii tevatură
Pseudo-leii tot ajung friptură.

MARIN OPRESCU

● Toate formele noi de artă sînt interesante, dar cu o condiție: să nu se învechească prin repetire.

● Omul care se umilește îți inspiră compătimire, simpatie și dispreț. Ar trebui inventat un cuvînt care să cuprindă, fuzionîndu-le citeșitrei, aceste noțiuni.

● Înțeleg «rasă de porci», dar «porc de rasă» — nu.

● «Teribilul polemist» are, în intimitate, un dar de a linguși, o tehnică a cerșetoriei care ar consterna pe lectorul virulentelor sale pamflete, pe admiratorul omului «independent» și «incoruptibil». Aroganță și platitudine: aceeași lipsă de demnitate.

● «Să eviți emoțiile, supărările, grijile!» recomandă medicul. Le eviți, dar nu te evită ele.

● Balzac se credea cuceritor ca Napoleon și financiar mai mare decît Rotschild. Pagubele

pricinuite de geniul său financiar, el încerca să le acopere scriînd romane. Și astfel ne-a dăruit opera-i formidabilă. N-a fost nici Napoleon, nici Rotschild, dar a fost Honoré de Balzac, ceea ce — să recunoaștem — nu e puțin!

● Să dai înainte de-a fi solicitat, cu discreție, la timp și cu aerul că-ți plătești o datorie. Altminteri, mărinimia ta este o nouă mîhnire adusă omului sărman.

● I-am spus o dată lui Th. Pallady:
— Tablourile dumitale le văd sub formă de sonete. E supremul elogiu ce ți se poate aduce.

● În urmărirea absolutului cite frumuseți n-a sacrificat poetul, romancierul, pictorul, cugetătorul, muzicantul! Oare nu este o prezumție să crezi că poți judeca singur ce e bun și ce e rău în propria dumitale operă? Ești sigur că ai păstrat ce este valabil? Arta de a elimina e cea mai dificilă.

● A încasat prețul corupției, dar fiindcă e incoruptibil, nu-ți face treabă. Și, astfel, morala e salvată.

● După cum Palas-Athena a țîșnit înarmată gata din țeasta lui Zeus, tot așa, opera de artă trebuie scutită de intervenția colectivelor de moașe.

● Să nu faci pe modestul din principiu, la orice ocazie. Modestia, ca și orgoliul, trebuie dirijată.

● Scrintelile de gramatică, de ritm și de rimă, bardul le numește «licență poetică». Tot așa, cel ce iese în stradă cu un pantof negru și altul galben, își numește scrinteala «fantezie».

● Artistul creator își poate găsi forma personală în cadrul celor mai încercate, mai învechite formule și experiențe. Extravaganța nu înseamnă «originalitate».

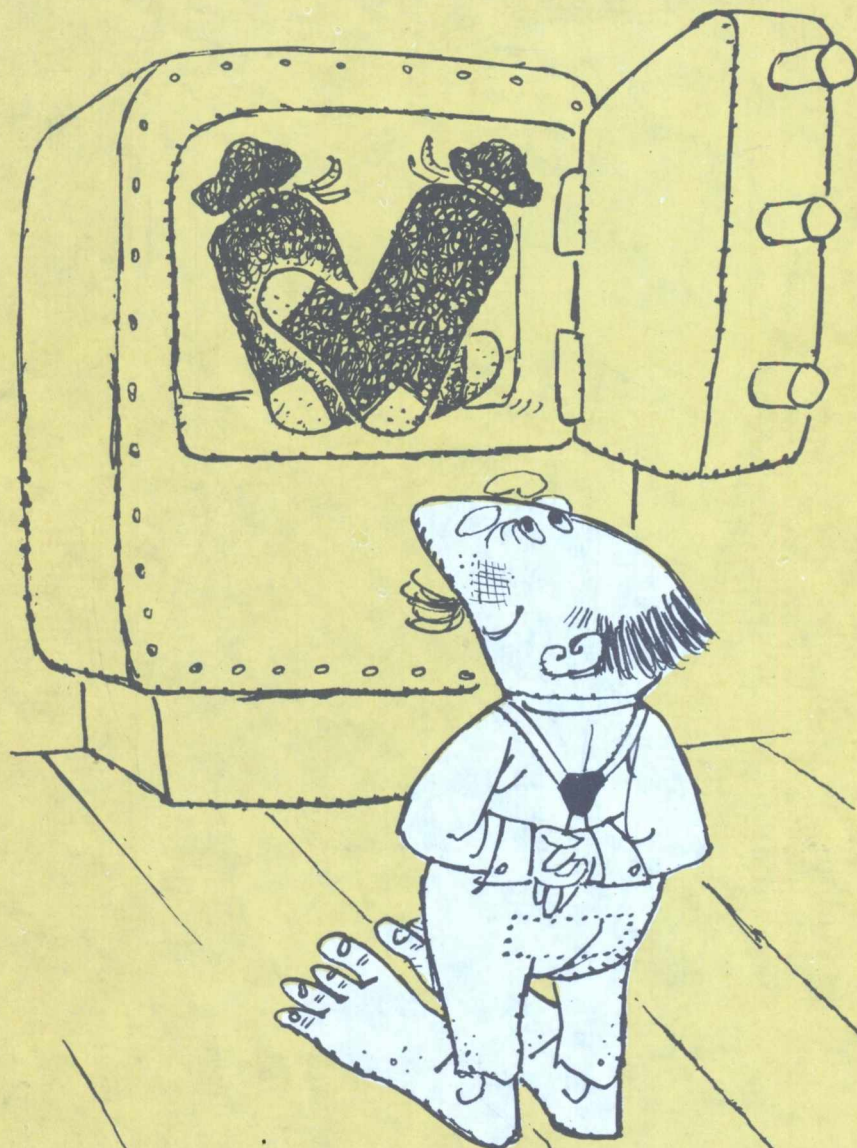
TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

*Din „însemnările
unui cui”*

- Cuiul din inimă nu se scoate cu clestele.
- Și cuiele au diferite ținte în viață.
- Cel mai mare pisălog din lume e ciocanul. Că te bate la cap.
- Omul cu cap se ferește de cucuie.
- Mincinoșii sint măcelarii noștri. Taie piroane.
- Noi iubim horticultura. Ca dovadă că fiecare cui are floarea lui.
- Omul are obraz și cuiul cherestea.
- E totuna dacă ai număra cuiele de pe pământ sau toate stelele de pe boltă.
- Cuiul te însoțește în viață, pînă îți bate capacul sicriului.
- Sint și printre noi cui care umblă cu șuruburi.
- Cînd cuiul îți dă cu tifla de după ușă se numește «foraibăr».
- Dintre toate mirodeniile, prefer cuișoarele.
- Timplarii: fachirii cuielor.
- În fiecare casă, e un cui de prisos: al lui Pepelea.
- Se spune că «cui pe cui se scoate». Nu înțeleg însă cum. Probabil că e vorba de un proverb compus la băutură.
- Omul e ca și cuiul. Cînd a ruginit, nu mai face nici două parale.

EUGEN TARU

FĂRĂ CUVINTE

N. CLAUDIU

FĂRĂ CUVINTE

COPIL MĂ NUNNE

Prichindel: 5 anișori

frățiori

Măricel: 11 anișori

PRICHINDEL: Mălicel, vlei să te joci cu mine?

MĂRICEL: Nu. Am treabă!

P: Dal ce faci?

M: Repar avionul!

P: Dă-mi și mie să-l lepal!

M: Lasă-mă în pace! Ai trenul!

P: Nu vreau tlenul! Vreau să lepal!

M: Pleacă de aici!

P: Atunci hai să ne jucăm de-a Simon Templar!

M: Lasă-mă în pace!

P: Atunci hai să jucăm fotbal! Eu sînt Lapidul și tu ești Ploglesul!

M: Ai vrea tu! Pleacă de aici!

P: Atunci... hai icselfinci!

M: Pleacă!

P: Atunci... de ce nu sînt măslinile?

M: Cee?

P: Măslinile. De o lună cel măslinile și mămica spune că nu se găesc. Cine ne-a luat măslinile?

M: Nimeni. Nu sînt și gata!

P: Și de ce nu se fabrică altele?

M: Astea nu se fabrică. Cresc singure!

P: Atunci dacă ele clesc singule, de ce s-au telminat?

M: Fiindcă nu s-au adus de unde cresc!

P: De ce?

M: Fiindcă e departe!

P: Le dau eu tlenulețul meu!

M: N-are nimeni nevoie de trenul tău! Avem trenuri multe! Cite vrei!

P: Atunci de ce nu am măslinile? Hai, spune-mi, că eu sînt mic!

M: Și eu sînt mic! Trebuie să întreb pe unul mare!

P: Da? Am să-l întreb! Dai scobitolile unde clesc?

M: Nicăieri!

P: De aceea nu sînt?

M: Nu de aceea. Nu sînt fiindcă nu sînt!

P: Da' de ce?

M: Așa!

P: De ce așa?

M: Întreab-o pe mămica!

P: Am întlebat-o! Mămica mi-a spus că o să ia de la lestaulant!

M: Cum? Se vînd scobitori la restaurant?

P: Nu. A spus că o să melgem să mîncăm mici și o să luăm scobitolile din cincî solnițe! Da n-o

să fie sălate?

M: Lasă-mă în pace!

P: Ai lepalat avionul?

M: Da!

P: Atunci știi ce? Hai să ne facem că plecăm cu el în alt olaș și aducem pentlu mămica oțet!

M: Oțet?

P: Da! Că spunea mămica că în fiecale toamnă și-al da un an din viață pentlu 5 sticle de oțet! Și eu nu vreau să moală mămica... hu... hu... hu... Hai după oțet, Mălicel...

M: Nu plînge, că tot nu găsim! Spunea tătucu că în problemele astea uneori totul este foarte bine și precis organizat: cînd nu-i oțet într-un loc, nu-i nicăieri! Cînd nu-s măslinile pe strada noastră nu există pe nici o stradă! Pe urmă cînd vin, vin peste tot! Cînd se termină, tot așa, se termină peste tot și iar e pauză de măslinile! Acum e pauză și de scobitori, și de oțet...

P: Pauză ca la televizol?

M: Da.

P: Atunci e bine. Că întotdeauna după pauză vine ceva. Poate vin măslinile.

P.S. Între timp a apărut oțetul și mai tîrziu măslinile. Parcă după pauză sînt mai gustoase. Le vrem gustoase, dar fără pauze...

PAVEL MIHĂILEANU

Chestiuni funerare

Ca să privească spre lumea cealaltă
El¹⁾ și-a dorit cavou cu bolta 'naltă
Sau poate piramidă de beton
Întocmai ca un nou Tut-Ank-Amon
Ce grijuliu de el și dinastie
Își face-apartament în veșnicie;
Drept care-o unitate constructoare²⁾,
Sensibilă la viața viitoare,
S-a pus urgent pe treabă, cu tot zelu',
Și-a început construcția la Belu.
Dar cum comanditarul funerar
E-un beneficiar

Particular
A survenit imediat urmarea:
Un controlor a interzis lucrarea.
Da'-n felul ăsta, suma cheltuită³⁾
Rămase ca și cripta în discuție,
Adică integral descoperită,
Dar s-a găsit, firește, o soluție,
Astfel ca unitatea constructoare
Să scape de-orice fel de imputare:
Trecu la blocurile-avute-n plan
Și sumele-ngropate în cavou.
Desigur, procedeul nu e nou
Cînd trebuie să tai un nod gordian.
Iar banii au rămas o amintire...
Veșnica lor pomenire!

I. DAVIDESCU

— E în regulă, meștere, sau mai lipsește ceva?
— Asta!...

1) Cetățeanul N. Ioanovici din București.

2) I.C.M. 4, director G. Moșoiu.

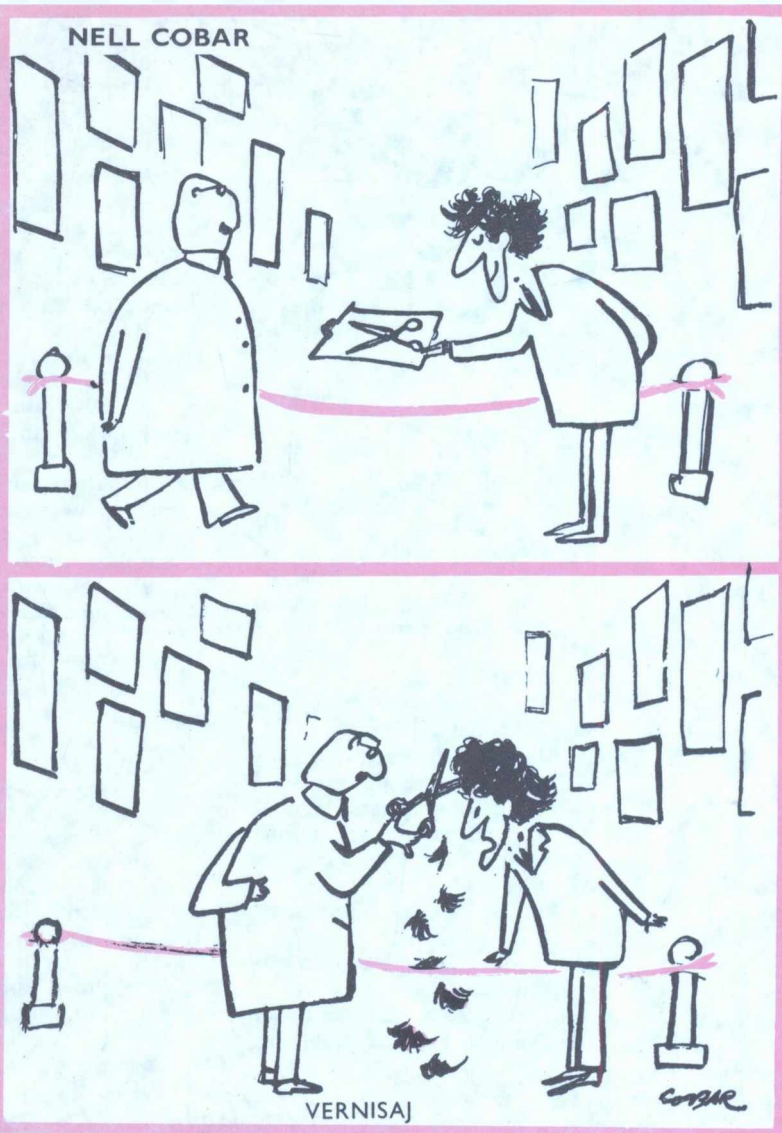
3) 15 000 lei.

FELICITARE

Noi, consumatorii produselor Combinatului de morărit și panificație «Dobrogea» din Constanța, felicităm pe tovarășii de la Secția specialitate nr. 5, din acest combinat pentru lupta lor împotriva risipei, împotriva rețetelor șablon și împotriva cozonacilor retrograzi.

Astfel este adevărat că respectivii cozonaci produși acolo încă în ianuarie 1967 nu prea au fost de calitate, dar noi, consumatorii, am fost fericiți aflind că tovarășii producători au economisit ulei, margarină și lapte praf. E adevărat că în februarie cozonacii au fost și mai de nerecunoscut, dar noi am fost entuziasmați aflind că tovarășii au strigat «jos rețetele șablon» și au făcut economii de 12,2% ulei și 10% lapte praf față de ce spunea rețetarul. E adevărat că și în lunile următoare, noi, consumatorii de cozonac, n-am știut de fapt ce consumăm în chip de cozonac, dar cit ne-am bucurat aflind că în luna martie, economia la ulei a fost de 18% față de normă, iar în mai de 38%! Bravo, fraților! Bravo și celor de la Secția nr. 2 din același combinat, care, la producția de cozonac simplu, au făcut într-una din lunile trecute o economie la zahăr de 15,5% la ulei de 32% și la margarină de 18% față de normă. Asta, domnule, cozonac: fără zahăr, fără ulei, fără margarină! Asta realizare și inovație, că din ăla cu zahăr, ulei și toate alea, face oricine.

Vă dorim, noi, consumatorii, noi succese în economii și, dacă veți avea și la anul asemenea realizări la cozonac, noi vă asigurăm de toată stima noastră, ca și de faptul că o să vi-l mîncați singuri.

I. AVIAN

creierul electronic

Dragi cititori, ascultați-mă și bucurați-vă. Am descoperit omul cu creier electronic. Ați citit desigur în romanele științifico-fantastice despre nemaipomenitele performanțe ale acestui creier electronic. Printr-o simplă apăsare pe buton, el te face mai inteligent cu circa 75—80% decît nivelul maxim.

Vă dați seama oameni buni ce perspective ni se deschid?

În anul 2000 n-o să mai avem loc de atîția deștepți! Un prost va fi o raritate plătită în valută! Cine o să-și poată face rost de un certificat de cretin, o să se scalde în aur!

Deocamdată însă, creierul electronic nu funcționează în prezent decît în capul unui singur muritor. În nemaipomenitul cap al unui gestor. Fericitul muritor era socotit pînă de curînd cel mai isteț om de pe mapamond. Dar vai, electronicul său creier, ca orice prototip, a prezentat unele defecțiuni tehnice, neașteptate!... Tocmai cînd se efectua un control financiar, creierul electronic al gestorului a făcut un scurtcircuit, lăsîndu-i inteligența descoperită. Să vedeți cum s-a întîmplat:

Supermanul nostru, pe numele său exact Marin Nica, lucra la Balș în calitate de gestor al cooperativei de mobilă «Libertatea». Nu știu ce-a sucit, ce-a învîrtit, dar într-o zi amicul s-a trezit că topise din gestiune 15 mii de lei!

În vreme ce omul nostru își frămînta fără folos, mintea sa neelectronică, gîndind cum ar putea acoperi lipsa, a apărut, ca în basme, zîna lui cea bună și i-a introdus în cap singurul creier electronic aflat în depozitul ursitoarelor. Imediat Nica a pornit spre casa unui prieten. A bătut în ușă, prietenul i-a deschis și Nica a vorbit: «Sandule, împrumută-mi urgent masa cea nouă pentru două zile». «Regret, dar mîncarea e chiar pe masă». «Nu-i nimic, mă inviți și pe mine, o terminăm mai repede și eliberăm masa». Felul întîi a dispărut repede, felul doi în același ritm și cînd a văzut că vine și felul trei, omul electronic a simțit că-și iese din fire. «Dar sîrșiți o dată cu mîncarea! V-am spus că am nevoie urgent de masă! Ce atîtea calorii! Mai terminați cu colesterolul ăsta ucigător

și cu făinoasele astea care distrug tiroida! În occident, oamenii nu mîncă! Ciugulesc. Și în două minute orice masă e liberă și poate fi dusă unde e nevoie!!»

După cîteva minute, omul electronic a înșfăcat masa împrumutată și tușt cu ea la magazin, în vitrină. De aici, tușt la un alt prieten: «Alecule, răcni atomic gestorul, îți amintești că în a treia de liceu ți-am suflat la Botanică?» «Da!» «Ei bine, a sosit momentul să te revanșezi». «Și la ce vrei să-ți suflu?» «Să-mi suflî garderobul. Împrumutăm-l pe două zile. E nou, frumos, elegant, tocmai ce-mi trebuie». «Înțeleg, te însori!» «Nu pentru asta, frate, că doar n-o să fac luna de miere în șifonier. Ei, ne dați, ori nu ne dați?»... «Păi...» «Ce păi, lașule! Dacă nu-ți suflăm în clasa a patra la Istorie cădeai mai rău decît Constantinopolul! Și acum te zgîrcești la un șifonier? Repetentule!» «Bine, ia-l!»

Dus a fost și garderobul, alături de masă, aranjat frumos în vitrină cu prețul pe el... Transpirat și gîfîind spre miezul nopții a ajuns Nica al nostru la cel de al treilea prieten. Un orologiu sună noaptea jumătate la Gavrilă în poartă, oare cine bate? «Eu, sînt bre Gavrilă, și n-am încotro, am venit la tine pentru un studio».

Restul a continuat în proză! «Imposibil să ți-l împrumut. Pe studio doarme acum nevastă-mea». «Cum doarme, mă, cum doarme? De ce minți? Pînă ieri plîngeai că suferă de insomnie. Gavrilache, dacă nu-mi împrumuți studioul, mă bagi în pușcărie».

Și uite așa studioul a ajuns în magazin! A mai împrumutat creierul electronic niscaiva mobilă de la diferite cunoștințe, apoi și-a frecat miinile exclamînd: «Acum să vină controalele! Nu mai am nici o lipsă în gestiune! Masă este, garderob este, inteligență este, trăiască inventarul».

Dar precum vă spuneam la început, exact în timpul inventarului, creierul electronic a făcut scurtcircuit. Și astfel s-a descoperit formidabila combinație cu mobila. Cum s-ar spune, supermanul a fost prins pe nepusă masă, pe nepus bufet, pe nepus studio...

Să vedem cît va sta la garderob...

CU LĂUTĂRII DUPĂ MINE

Există pe lumea asta zeci de meserii, de în-
deletniciri minunate, dar toată viața am să-i
invidiez pe cei care fac parte din juriile
concursurilor de vinuri. Oameni buni, să nu
credeți că am acest viciu, totuși n-am spus
niciodată că apa este mai sănătoasă decât
vinul și socotesc că asta este demagogie, ipo-
crizie, minciună și boală curată. Ce poate
fi mai frumos, decât să guști, timp de câteva
zile, din cele mai bune vinuri ale țării, ale
Europei sau ale lumii? Dar dacă nu din juriul
unui concurs de vinuri, măcar dintr-unul al
unui concurs de struguri să fi făcut parte.
Mi-a scăpat și asta. Uite, acum de curând a
avut loc la noi al doilea concurs republican
de struguri de masă. Știți care este procedeul
la un asemenea concurs: ca să-i treacă juriului
gustul de la un soi de struguri și să poată
aprecia următorul, se consumă, între soiuri,
piine, cașcaval și cafea. Aceste produse sînt
puse la îndemina juriului și comisiilor de
organizatorii concursului.

Se pare însă că la acest concurs au fost
prezentate unele soiuri de struguri cu arome
foarte tari, care nu puteau fi combătute cu
piine, cașcaval și cafea. Și atunci au încercat
onorabili membri ai juriului cu țuică. Au
încercat oamenii cu 12 (doisprezece) litri de
țuică și parcă, parcă s-au mai reparat gusturile.
Dar reparația a fost, pesemne parțială pentru
că n-a ținut mult. Și atunci au solicitat oamenii
reparații capitale, adică vreo 40 de litri de
vin. Și s-au consumat. Observați ce distanță
de la cașcaval, piine și cafea la 40 de litri de
vin și 12 de țuică. Vă dați seama ce putere de
muncă, ce dispoziție de concurs capătă un
juriu care respectă asemenea regulamente de
concurs? Dar nu este totul, dragi tovarăși.
Nu. Pentru că la acest concurs, strugurii s-au
dovedit atât de recalitranti și tari pe poziție,
încît gustul lor n-a putut să piară de pe buzele
juriului nici cu 12 sticle de țuică, nici cu 40 de
vin. Și atunci, stimați și prea uscați cititori,
a fost nevoie și de 35 (treizecișicinci) de sticle
de coniac. Nu știu cîte stele, dar 35 au fost.
Abia cu acest supliment a reușit juriul să
vină de hac, timp de trei zile, adversarilor
dispuși în ciorchine, abia cu aceste șocuri de
12, 40 și 35 de unități, juriul și-a putut face
datoria și aprecia soiurile de masă mai bine
ca acasă unde țuica, vinul și coniacul nu se
plătesc de către organizatorii concursului.

Dar aud parcă o voce: «Și nu le-a venit, frate,
rău? Totuși, struguri cu țuică, cu vin și
coniac e cam periculos!»

Nu, stimată voce, nu le-a venit rău. Pentru
că în aceste trei zile de concurs, concomitent
cu cele de mai sus, le-au venit și 37 kg de
fleici, pentru că, după cum se știe, cui pe cui
se scoate. Băuturile mai sus citate erau contra
strugurilor, iar fleicile erau contra băuturilor.
Așa că nu le-a venit rău, ci le-a venit bine.

Și, uite, de aceea, s-a sugerat să nu le mai
spună struguri de masă. Să le spună struguri
de chiolhan. Că acum dacă vine unul mai
debil care trebuie să se îngrășe, doctorul îi
spune: «Să faci supraalimentație. Ori te duci
la munte, ori la sanatoriu, ori te angajezi în
juriul de concurs la struguri. Cel mai bine
e în juriu că te îngrăși și de bucurie că mă-
ninci gratis».

SADI RUDEANU

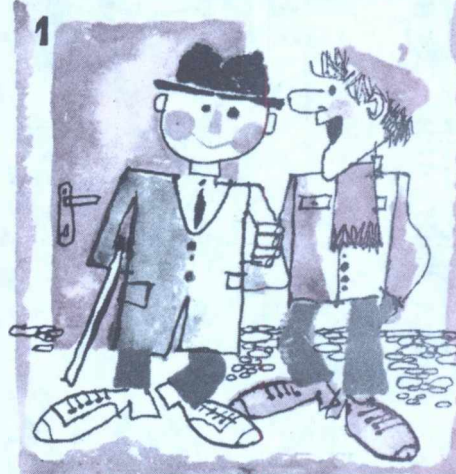
Operede trei parale

1 Intrep. transport Ploiești a eliberat
ilegal legitimații de călătorie gra-
tuită unor persoane din afara uni-
tății.

2 Șefa serviciului personal I.L.L. Plo-
iești, Tirigan Roza, abuzînd de
funcția sa, a obținut aprobare
pentru a-și îmbrăca baia și bucă-
tăria în faianță pe banii statului.

3 F.C. Iași a livrat pantaloni prost
cusuți...

INTREPRINDEREA TRANSPORT PLOIEȘTI

D. NEGREA

— Știi ce i-aș face ăluia care a eli-
berat legitimațiile? L-aș trimite la plim-
bare!...

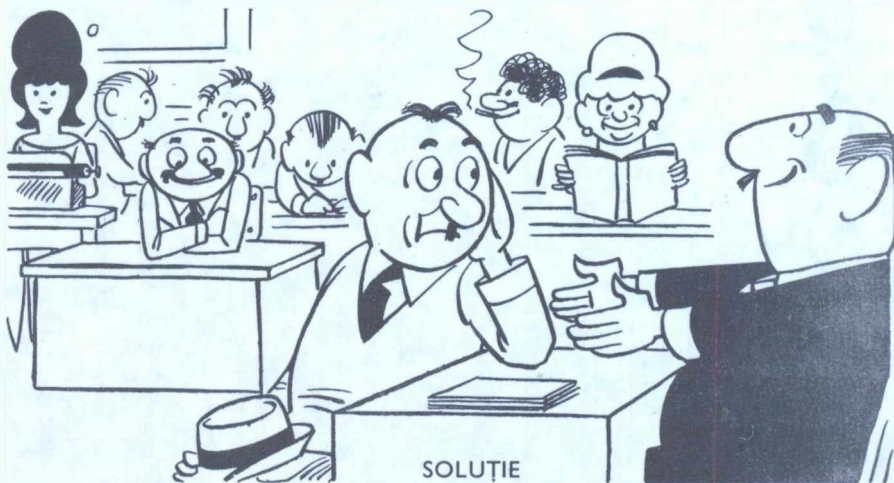

— Ți le-ai îmbrăcat în faianță, dar
țai dat arama pe față...

Faină Cusătură Iașule!!!

FRED GHENĂDESCU

SOLUȚIE

— Sînt foarte ocupat. Nici n-am timp să-mi văd familia.
— Eu am rezolvat bine chestia: i-am angajat pe toți aici..

Se apropie!

VICTOR PIȚIGOI

Da, oameni buni, se apropie revelionul! Cetețeanul pașnic și sedentar se aruncă cu sete în stradă, nu-i scapă o vitrină, un magazin, un vânzător. Pachetele, pachețelele, legăturile, plasele, sacoșele sînt în plină promenadă. Pe la colțuri, își fac apariția zgomotoasă produse specifice:

— Ia pocnitoarele, pocnitoarele, pocnitoarele!

— Bomba-bomba-tiribomba!

Și deodată:

— Bum!

Eficacitatea mărfii a fost demonstrată concret. Persoanele slabe de inimă se clatină, gîndind ce plăcute sînt confetiile și serpentinele, în comparație cu pocnitoarele și tiribombele.

Uneori, toată efervescența străzii se concentrează în tramvai. Cineva vrea să urce prin față cu televizorul în brațe, un altul vrea să coboare prin spate cu contrabasul în spinare. Din cînd în cînd, un vîrf de brad te gîdilă la scăfîrlie, iar cînd să cobori, te împiedici de un sac, în interiorul căruia gîuiță un obiect necunoscut. Din vagonul remorcă se aud glasuri care spun «mac-mac-mac» sau «cot-co-dac!»

La telefoanele publice e rînd. Comunicările sînt simple și laconice:

— Să-l trimiți pe bărbatu-tău cu damigeana, că-i coadă la vin!

— Ți-am luat butoni, dragul meu, să-mi

iau și eu de o rochie?

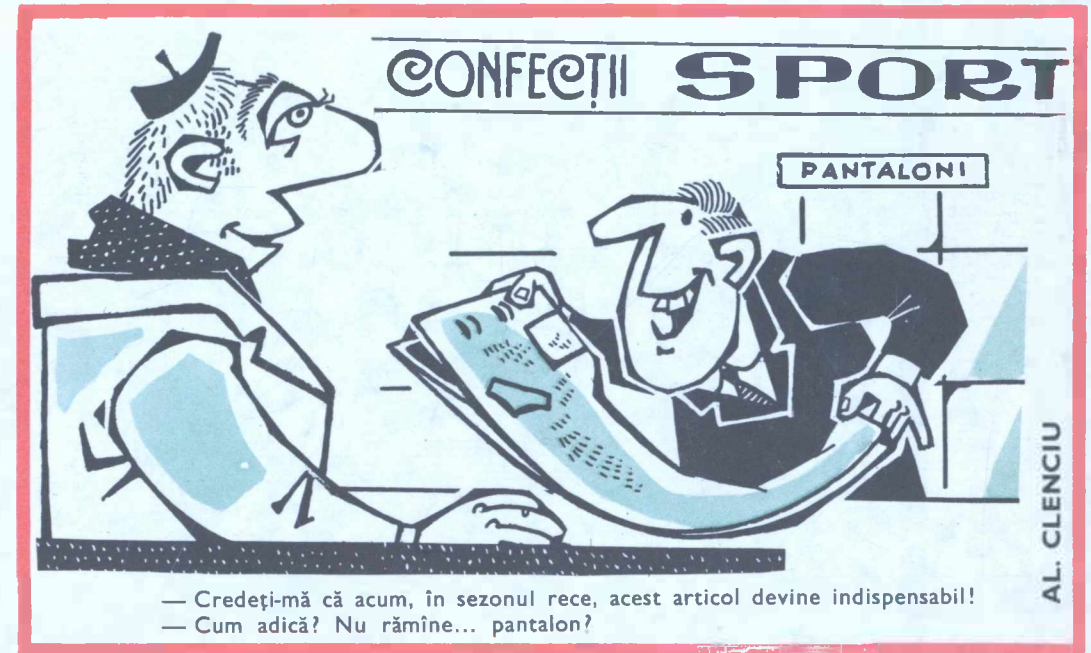
— Mămică, are și chewing-gum!

— Îți țin, tu, loc la rînd, dar nu știu ce se dă. Vino repede, auzi?

În magazine, ambalatorii au ajuns prestidigitatori. Baloane, cretoane, cotoane, bluzoane, pampoane, șampoane, butoane, toate devin pachete. Orice obiect capătă preț, pentru că, dacă cumva nu poate face nici o trebuință în casă, oricînd prinde bine la o tomboală, unde obiectul cel mai inutil te face fericit prin caracterul lui gratuit. Și de aceea, magazinele clocotesc.

Clocotesc magazinele? Fleacuri, oameni buni! La croitoreasă, amicii mei, acolo pulsează adevăratul revelion care se apropie! La madam Georgescu, acolo unde a dus nevastă-mea materialul încă din octombrie trecut, dar n-a apucat rînd decît pentru decembrie curent. Un bun confrate se plîngea deunăzi de maestrul coafor al nevesti-si. E un înger, dragii mei. E un heruvim neprihănit. El i-a tăiat ei părul. Ei și ce dacă l-a tăiat? Ce, era de mătase naturală? Era jerse? Era păr, prieteni. Crește la loc. Dar taftaua nevesti-mi nu crește niciodată. A tăiat-o, s-a terminat. Rîndul viitor trebuie altă tafta.

Cum spuneam, în octombrie trecut a dus-o. În februarie a avut prima probă. În aprilie, altă probă. În iunie, altă tafta, că pe prima — v-am spus — a tăiat-o și nu crește la loc. Se poartă alte modele, tăiate altfel. În fine,

în iulie altă probă, în august încă una, în septembrie a schimbat o pensă, în octombrie un tiv, iar în noiembrie, cum știți și dumneavoastră, s-a observat că modelul se poartă, dar nu se mai poartă tafta, așa că urgent am reușit să găsim o mătase naturală la Romarta, pe care a croit-o repede cu un decolteu mare, așa că rochia va fi bună atît iarna la revelion, cît și vara la ștrand. De atunci nu știu ce i-a mai făcut, pentru că revelionul se apropie, așa că nevastă-mea pleacă dimineața de acasă foarte devreme, cînd eu dorm, și se întoarce seara tîrziu, cînd eu dorm de asemenea. În restul timpului e la madam Georgescu.

Azi-dimineață, m-a trezit la plecare, ca să-mi spună o veste bună:

— Rochia e aproape gata: n-a rămas decît tivul. Zic:

— Tivul?

— Tivul.

— Atunci sîntem pierduți — zic eu — că n-au mai rămas decît două săptămîni pînă la revelion.

M-a asigurat că, dacă se ține de ea, îl termină madam Georgescu. Că nu-i vorba să-l facă. E vorba să-l refacă. A fost un tiv. Dar trebuie altul. Mai mic. Un mini-tiv.

Ah, unde-i confratele acela terorizat de maestrul coafor? Ofer gratuit, fără filodormă, acum, înainte de revelion, pe madam Georgescu — teroare, contra cîți coafori vreți dumneavoastră, fie ei oricît de maștri!!!

MICRO-FOILETOANE RIMATE

1

Unii șoferi ai autobuzelor D.R.T.A. de pe ruta Călărași—Giurgeni, reg. București insultă pe pasageri.

După șepci și după bluze,
Sînt șoferi de-autobuze.

ADRIAN ANDRONIC

RESTAURANT CU SPECIFIC ROMÂNESC

MICRO-FOILETOANE RIMATE

2

Sînt vindute și în rate,
Dar se iau în bucățele.

Noua sală de sport a liceului «M. Sadoveanu» din Iași are aparate de gimnastică vechi și uzate

Popicăria din Chișoda Veche, reg. Banat, a fost transformată în coteț de păsări.

O găină-acum trei zile
A găsit câteva bile
Și de-atunci, minte prostească
Stă mereu să le clocească.

Uzina de prelucrare a maselor plastice din București avea la un moment dat piese de schimb fără întrebuințare în valoare de 300 000 lei.

Înghițind dintr-un condei
Circa 300 000,
«Piesele» ce stau la ei
Sînt desigur tragedii.

În lipsa unui depozit, gestionarul magazinului de mobilă din Iernut, raionul Luduș, ține mărfurile prin diverse curți.

Garniturile păstrate
Prin ogrăzi, ca vai de ele,

— Nu înțeleg de ce vă speriați, iubiți consumatori, doar asta-i specialitatea casei, pește oceanic!!!

Stiau la liceul «Sadoveanu»
În sala nouă și comodă,
Exact... «Din vremea Ducăi
Vodă».

Întreprinderea de panificație «Steagul roșu» din Capitală a achiziționat cartofi cu preț mai mare decât cel legal, ceea ce a influențat prețul de cost al produselor.

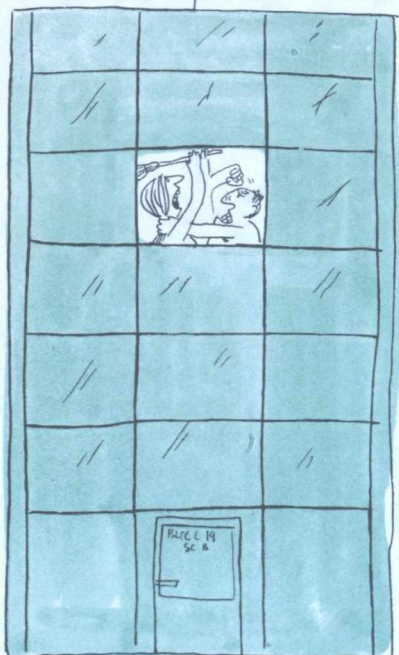
La ei, cît ai zice «pește»,
Aluatul pîinii crește.
Dar adesea, fără rost,
Crește și prețul de cost.

Debitele de tutun sînt de o vreme aprovizionate insuficient cu țigări «Litoral».

Știi de ce ele-s livrate
În infimă cantitate?
Cică Litoralul are
Numai vara căutare.

V. D. POPA

M. STĂNESCU

FĂRĂ CUVINTE

RELAXEAZĂ-TE, FANE!

— Alo, Costache? Eu sînt, Fane. Ce să fac, măi băiatule. Am venit și eu acum de la slujbă, am ațipit o oră, două și acum stau și reflectez. Că mi-a spus și nevastă-mea: «Relaxează-te, Fane». Știe că ăsta e obiceiul meu, cînd vin acasă obosit. Acum sînt mai relaxat, dar mă plictiseam. De aia te-am și sunat. Poftim? Mă plictiseam, că sînt singur acasă. Nevastă-mea? E plecată. O clipă nu are astîmpăr. Nu. Nu e la bucătărie. La bucătărie a stat pînă acum. Așa e ea: plină de viață. Cum vine de la slujbă, se și repede în bucătărie, să pregătească masa; că mie cînd mi-e foame sînt ca un tigr. Nu se mai înțelege nimeni cu mine. A, nu! Cît ea pune mîncarea la încălzit, cît aranjează masa, cît mai spală un vas, cît mai curăță un cartof, nu stau nici eu degeaba: singur îmi iau papucii, singur îmi iau ziarul... Și pe urmă, îmi place să mă uit la ea cum zburdă de colo pînă colo prin bucătărie. E plină de viață. Și s-o vezi, după cîteva minute, ce roșie se face-n obraji. O frumusețe. Femeie sănătoasă. Ea nu zice că-i de la sănătate. Zice că-i de la aragaz. Femeie modestă. Nu. Nu mă aude. Nu-ți spun că a plecat? Așa e ea: una două își caută de drum. Parcă nu are dreptate? Cine vrei să meargă după cumpărături? Eu? Eu, care vin obosit de la lucru? Și pe urmă, ea tot era îmbrăcată. Cum, Costache? Să mă îmbrac special pentru niște țigări și pentru un ziar, dacă ea tot s-a dus după sifoane? De fapt, cred că-i și plăcerea ei: ea e blondă, sifoanele sînt bleu... Știe să se asorteze, ce mai? Poftim? Cum cite sifoane? Două... trei... nu știu. Nu m-am

uitat, că lor nu le place să te bagi în treburile gospodărești. Și nu vreau s-o supăr. Că eu sînt un om de treabă, Costache. Aoleu! Apropo: am uitat să-i spun să ia și zahăr. Nu-i nimic: o să mai facă un drum, cînd s-o întoarce de la «Nufărul». I-am dat bonul să-mi scoată și costumul de la curățat. Nu. Nu m-am dus să-l scot eu, că diseară vreau să văd un film. Și dacă nu mă odihnesc puțin, sînt în stare să ațipesc la cinema. Nu știu la ce film. Să vedem unde găsește bilete. I-am dat bani să caute, că tot îi este în drum. Ce mare distanță? Patru stații de tramvai și încă o stație pe jos. Plăcerea ei. Deși e în stare să spună că n-a găsit bilete, numai ca să nu meargă. Așa face mereu: preferă să stea acasă, în loc să ne distrăm. S-ar culca de la 9 seara. Noroc că mai are puțină treabă prin casă. La 11 se bagă în pat. Și cum se bagă în pat, imediat adoarme. Dar ce zic eu «adoarme»? Cade buștean. Eu, mai încerc să-i vorbesc... să fiu tandru... mă port cu ea ca în luna de miere... că dacă dorm după masă, seara nu se mai lipește somnul de mine. Ea, nimic: nici două vorbe nu apucă să schimbe. Cică-i obosită! Cum obosită, domnule, că doar avem amîndoi același program. N-aș vrea să spun vorbă mare, dar cîteodată mă întreb, dacă chestia asta cu oboseala nu e un pretext. Te pui cu femeia? Stai cu ea în casă ani de zile și tot n-o cunoști. Asta-i soarta noastră, a bărbaților, măi Costache. Acum te las. Bine că m-am relaxat puțin...

FRED FIREA

E D J G R A M O E

Unui poet

Îmi place mult poetul X cum scrie,
De-aceia o-ntrebare-mi tot repet:
De ce s-o fi făcut, îmi zic, poet,
Și nu profesor de caligrafie?

AL. CIUCLEA, Loco

Unui student bulevardist

Pentru ce să ne surprindă
Cînd studentul la științe
Bulevardele colindă?
E-nsetat de... cunoștințe.

Unui anumit salariat

Chiar la serviciu cînd lucrează
(Și n-am vreun interes să-l sap)
El numai fotbalul visează
Și numai... goluri are-n cap.

Unui anumit student

Se face omul foc și pară
Cînd i se spune «pierde-vară»
Și supărarea nu-i în van
Căci dînsul e și... «pierde-an».

Din neplăcerile telefoanelor publice

Te revolți cînd vezi ghinionul,
Cît ai vrea să faci pe blîndul:
Cînd ai rînd, nu-ți vine tonul;
Cînd ai ton, nu-ți vine rîndul.

Unui pictor modernist

Decît un nud ca ăl din sală,
Era mai bună pinza... goală.

VICTOR HÎLMU

MINI—CONVERSAȚII

La natație

— De blondul ăsta se vorbește
Că-ntr-una ultimul sosește...
— De ce te miri că merge-ncet?
E ospătar la un bufet!

La box

— Habar nu are de un swing
Și zice că e pugilist...
— Cu swing-ul nu se-mpacă-n ring
Că el e amator de twist!

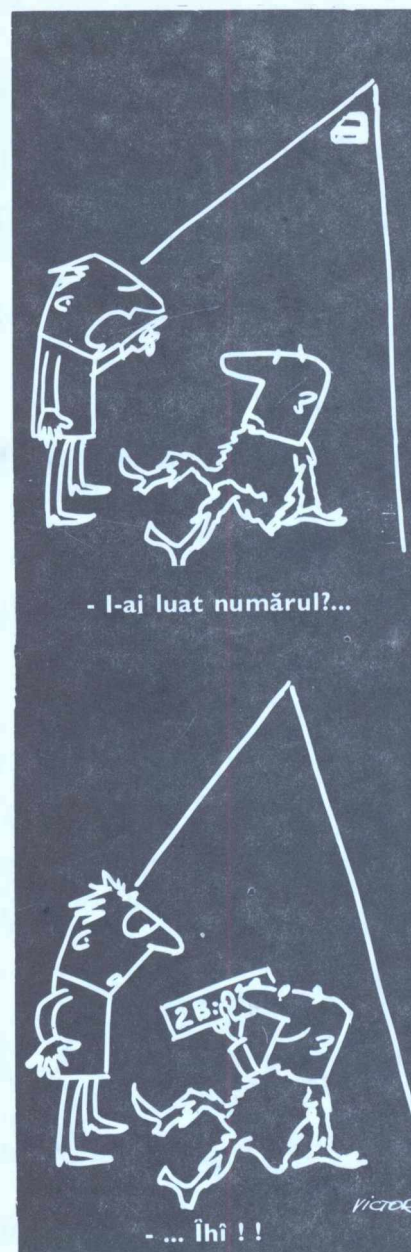
După o alergare de ștafetă

— Merge ca o vijelie
Cînd ia startul Nicoleta...
— Nu mi-ar place de soție!
Duce repede ștafeta!

La baschet

— Spre mingea ăsta nu schițează
Un gest, stînd sub panou stingher...
— Păi coșul nu-l interesează
Că are-n bloc calorifer!

VICTOR TEODOR

COLECC

DAN HAYON

Spiritul de colecție este propriu omului. De la albumele de cărți poștale ilustrate și timbre poștale pînă la etichetele de pe cutiile de chibrituri, obiectele care stîrnesc pasiunile colecționarilor sînt multiple: bibelourile, autografele, fotografiile de oameni iluștri, monedele și printre altele și cărțile. Este vorba despre cărțile care apar în librării, nu de cele care se vind la tutungerii, acestea din urmă fiind, în general, total lipsite de varietate și deci de interes.

De altfel, acum vreo cîteva luni, pe micul ecran a apărut un individ, client al miliției, căruia i s-a descoperit la domiciliu un geamantan plin cu cărți de joc. Cu toate străduințele sale, respectivul n-a putut trece drept colecționar, mai ales că toate cele două-trei sute de pachete erau de același tip.

Bibliofilia trece drept o pasiune nobilă și cel care o practică se bucură de un vag prestigiu de savantlic. Biblioteca unui astfel de colecționar de volume principe arată însă ca un muzeu de cristale subțiri. Nimeni nu are voie să le pipăie legăturile complicate, să le cerceteze ilustrațiile rare și nici să le atingă mătasea paginilor imaculate. Parcă și privirea prea insistentă ar periclita integritatea acestor opuri literalmente scoase din circulație.

Zilele trecute, am insistat pe lîngă un vechi prieten, proprietar al unei astfel de comori îngropate, să-mi permită copierea unui fragment de care aveam neapărată nevoie din «La negresse blonde» de Fourrest. Reacțiunea

FĂRĂ CUVINTE

A. DRAGOȘ

POEȚII DE LA I. C. S. H

Într-unul din numerele trecute ale «Urzicii» criticam într-o epigramă faptul că la I.C.S.H. (Întreprinderea de construcții siderurgice Hunedoara) cea mai mare parte a salariaților au plecat în concediu de odihnă în lunile de vară. Această epigramă a stîrnit în sufletul directorului general al combinatului o nemaipomenită pornire scriitoricească, armonios imbinată cu o sinceră și cutremurătoare indignare la adresa noastră.

Într-un cuvînt, tovarășul director general Folticska Francisc dezmente afirmațiile noastre, răspunzîndu-ne prin două epigrame și o nuvelă scurtă, dar plină de poezie și fior contabil. Nuvela, concepută în stil clasic, începe cu un ferm și original «La adresa dv. nr. 5103 din 21 octombrie... etc, etc, vă comunicăm următoarele»—și conține un romantic tabel, care, printr-o imagistică nonfigurativă, ne înfățișează lapidar numărul de oameni plecați în concediu, în fiecare lună.

Iată o mostră: aprilie = 17; mai = 10; iunie = 27; iulie = 77; august = 274; septembrie = 115. Adică tocmai ceea ce criticam noi: dozarea necorespunzătoare a concediilor. Iar romancierul nostru aduce în apărarea sa exact tabelul și argumentele care trebuiau tănuite, fiindcă prezintă exhaustiv capul de

acuzare. Păi, stimate tovarășe, sau mai curînd stimați tovarășii, fiindcă ne inchipuim că literatura primită a fost gîndită și scrisă în colectiv, zece concedii de odihnă în luna mai și 274 în august, cînd munca la construcții e în toi, vi se pare a fi o planificare judicioasă? Noi am citit destule nuvele și romane, atît autohtone cit și din literatura universală, dar în nici unul dintre ele n-am citit că la vreun Serviciu de organizare a muncii, din nouă salariați să plece vara în concediu șapte!.. E drept că acest fapt l-am aflat de la un for superior și nu din nuvela dumneavoastră. Nu ne mirăm. Sînteți abia la început de drum. Scrisul are și el tainele lui. Și direcția pe ale sale.

În ceea ce privește virulentele epigrame cu care ne-ați dezrădăcinat încrederea în dreptatea noastră, ne-ați pus la grea încercare. Totuși, adunînd laolaltă toate forțele scriitoricești ale redacției, am reușit să dibuim o veche epigramă-răspuns, la aproximativ același nivel literar. Serviți:

*Foaie verde salcie
Doi ori șapte, treiș'șce
Căci altminteri nu e chip
Hai cirip, cirip, cirip...*

I.A.

ȚI DE VOLUME

amicului a fost neașteptată:

— Cum vrei să-ți împrumut o carte pe care nici eu nu mă-ndur s-o citesc?

Apoi după o clipă de tăcere penibilă a urmat justificarea:

— Toate îmi sînt atît de dragi că nici nu-mi vine să le ating.

Ne zboară gîndul la bătrînul rege Pausole, posesor al unui harem de 366 de cadine (una pentru ani bisecți) pe care le respecta din motive obiective, așa cum își respectă din motive subiective prietenul meu, cărțile.

Tot din spirit de colecție un alt cunoscut cutreieră toată ziua librăriile, cumpărînd de-a valma tot ce apare pe linie beletristică. Într-o zi, spre surpriza mea, mi-a oferit ediția a doua a unui volum care la prima ediție se epuizase în cîteva zile.

— Ce s-a întîmplat? Îți desfăci biblioteca? l-am întrebat nedumerit.

— Nu, dragă, am observat că-l mai cumpărasem o dată și n-am ce să fac cu două exemplare.

— Nu cumva ai printre cărțile tale ceva de Jean Giono?

— Nu știu, că încă nu mi-am făcut catalogul bibliotecii.

— Păi dacă nu citești, de ce cumperi?

— Îmi fac provizii pentru cînd voi ieși la pensie!

Nu este lipsit de interes să subliniez că preopinutul are abia 42 de ani și că între timp, pînă la pensionare consumă în serie romane polițiste de împrumut.

Între cele două războaie se jucase la Teatrul Național o comedie «Mitu Boieru», al cărui autor ne scapă. Acolo era o scenă în care parvenitul Mitu, îmbogățit peste noapte în urma unor speculații de bursă, își mobila noul apartament.

— Coane, vă trebuie niște cărți legate, face frumos într-un birou, îndrăznește misitul.

— Bine, cumpără-mi două mii de cărți legate unele în roș, altele în galben și restul în albastru. Să vadă lumea că sînt patriot.

Cam așa se prezintă aspectul gros al problemei «cititorului» cu bibliotecă de fațadă.

Nu prea de mult am vizitat, cu prilejul Săptămîinii poeziei, niște biblioteci sătești din regiunea Iași. Nici una nu avea mai puțin de 5 000 de volume. Dar ce volume? Ca niște verze. Lipite, pătate, subliniate; o frumusețe, o încîntare. Bibliotecara, jenată, mă urmărea pe furiș, cum îi cercetez cărțile așezate cumînți în rafturi.

— Ce să facem, tovarășe, dacă oamenii le citesc pe unde apucă, cînd au și ei o leacă de timp liber. La noi nu prea sînt bibliofili.

— Slavă domnului că nu sînt. Nici să nu-i lași să fie!

Aș fi vrut s-o sărut, dar prea se uita toată lumea la mine și fata era prea frumușică pentru ca să risc un astfel de gest. Așa că m-am mulțumit să-i string principlal mina. Păcat!

MIRCEA PAVELESCU

V. TIMOC

PROPUNERE DE INOVAȚIE
(Dacă nu se poate altfel)

Avantajele relativității

O veche zicală marinărescă britanică susține că, pe bordul vasului său, căpitanul este al doilea stăpîn absolut, cel dintîi fiind dumnezeu. Colonelul Phan Tu Gien nu este matelot și cu atît mai puțin englez. Ceea ce nu l-a împiedicat să preia dictonul navigatorilor și să-l adapteze propriei sale situații — aceea de șef al Siguranței saigoneze în orașul Nha-trang. Cu o mică diferență: că el se considera nu al doilea, ci primul și singurul stăpîn absolut al localității.

Asemenea colegilor săi din capitală și din celelalte orașe ale Vietnamului de sud, Gien avea o misiune simplă și clară: instaurarea terorii. Grație lui, oamenilor trebuia să le fie teamă — teamă să circească împotriva regimului generalilor Ky și Thien, teamă să doarească plecarea din țară a intervenționiștilor, teamă să aspire la pace, teamă să discute despre democrație etc. Colonelul nostru se simțea însă în stare să adauge acestei lungi liste de spaime încă una: teama de el.

— Vinovați sau nevinovați, concetățenii mei trebuie să tremure atunci cînd mă întîlnesc pe stradă, declara el de curînd cu deplină sinceritate unui reporter al revistei americane «New Republic». Cu cît îi vor trece mai mulți fiori reci la vederea mea, cu atît voi fi mai convins că îmi fac datoria așa cum se cuvine. Locuitorii orașului trebuie să învețe că de mine depinde viața sau moartea, libertatea sau întemnițarea, integritatea fizică sau schilodirea oricărui dintre ei.

Și pentru a-i ajuta pe oameni să-și asimileze aceste prețioase noțiuni, colonelul aresta, tortura și ucidea fără nici un alt criteriu decît bunul lui plac. Era suficient, de pildă, ca cineva să nu-l recunoască în goana mașinii sale și prin urmare să nu-l salute, pentru ca garda lui personală, care venea după el într-un alt automobil, să-l înșface pe neatențul trecător și să-l ducă la sediul Siguranței. Dacă acolo se alegea numai cu o biciuire la tălpi și cu o amendă echivalentă cu venitul lui pe șase luni, însemna fie că delicventul avea noroc, fie că Gien era bine dispus. Căci se cunosc cel puțin șaisprezece cazuri cînd lipsa de promptitudine în identificarea colonelului, urmată firește de lipsa temenelii ce i se cuve-

nea, a fost plătită cu viața. Se spune că unul dintre cei executați ar fi scăpat mai ieftin, dacă n-ar fi leșinat sub lovituri, înainte de a apuca să explice că e orb.

După eforturile sistematice pe care le depusese, Gien avea motive temeinice să fie convins că-și făcea datoria: se putea presupune că numărul de fiori reci, înregistrați pe cap de locuitor la vederea lui, bătușe toate recordurile din Vietnamul de sud. Mai mult chiar, stăpînul absolut al Nhatrangului a avut posibilitatea să verifice personal cît de agreabilă este senzația unor frisoane înghețate de-a lungul șirii spinării.

Ocazia i-a fost oferită într-o dimineață, la cîteva clipe după ce se imbarcase în automobil. Constatînd cu surprindere că la volan nu se afla șoferul lui, Gien a deschis gura pentru a întreba răstit ce se întîmplase, dar a închis-o repede la loc simțînd în spate țeva unui pistol. Pe urmă, totul s-a desfășurat cu iuteala fulgerului: din mașina gărzii sale au coborît niște necunoscuți înarmați pînă în dinți. Era un grup de luptători patrioți. Ei l-au invitat pe colonel să descindă și s-o pornească pe jos spre sediul Siguranței, în sumara toaletă pe care oamenii o poartă de obicei sub duș.

Abia atunci s-a văzut ce prestigiu avea Gien: toți cei întîlniți în cale, fără nici o excepție, s-au înclinat pînă la pămînt în fața lui. Un singur amănunt distona cu atmosfera de respect ce i se cuvenea stăpînului absolut al orașului: salutarile erau însoțite, tot fără nici o excepție, de niște răsunătoare hohote de ris. Atacul dat de patrioți reușise deplin.

La Siguranță, colonelul, în costumul lui Adam, a fost solicitat să elibereze personal pe cei arestați din ordinul său. Fiecare din ei a avut dreptul să-i tragă o palmă. 'Palma era una, dar deținutii — peste patru sute.

...La ora asta, Gien e internat într-un spital din Saigon. În măsura în care mîntea lui buimacă mai funcționează, probabil că ea e muncită de o singură întrebare: dacă în loc să fie un stăpîn absolut, ar fi fost unul relativ, cîte palme ar fi încasat în minus?

N. GĂLĂȚEANU

REBELIUNEA MEDICULUI

Convocarea la Ministerul de Interne nu se poate spune că l-a umplut de bucurie pe doctorul René Flores. În Bolivia nu-i plăcut să ai de a face nici măcar cu un subcomisar de poliție, dar încă cu șefii lui cei mari, de la minister. Totuși, medicul nu s-a alarmat peste măsură deoarece se știa cu conștiința curată: nu fusese un capăt de catgut, nu-și omorise nici un pacient, plătit cu sfințenie toate impozitele și se ferise ca de foc să facă politică, conștient că este cel mai periculos sport care se poate practica în țara lui.

Dr. Flores a fost primit de însuși subsecretarul de stat al departamentului, Manuel Hijos care l-a întîmpinat cu multă amabilitate. Intrînd direct în materie, Hijos s-a interesat dacă vizitatorul său și vicepreședintele Confederației medicale boliviene sînt una și aceeași persoană. Primînd un răspuns afirmativ, subsecretarul a vrut să știe dacă medicul și vicepreședintele sînt una și aceeași persoană cu semnatarul unui memoriu al Confederației, prin care se protesta împotriva reducerii bugetului alocat sănătății publice. Confirmîndu-i-se și această presupunere, demnitarul l-a rugat pe dr. Flores să binevoiască a-și retrage iscălitura de pe memoriul respectiv.

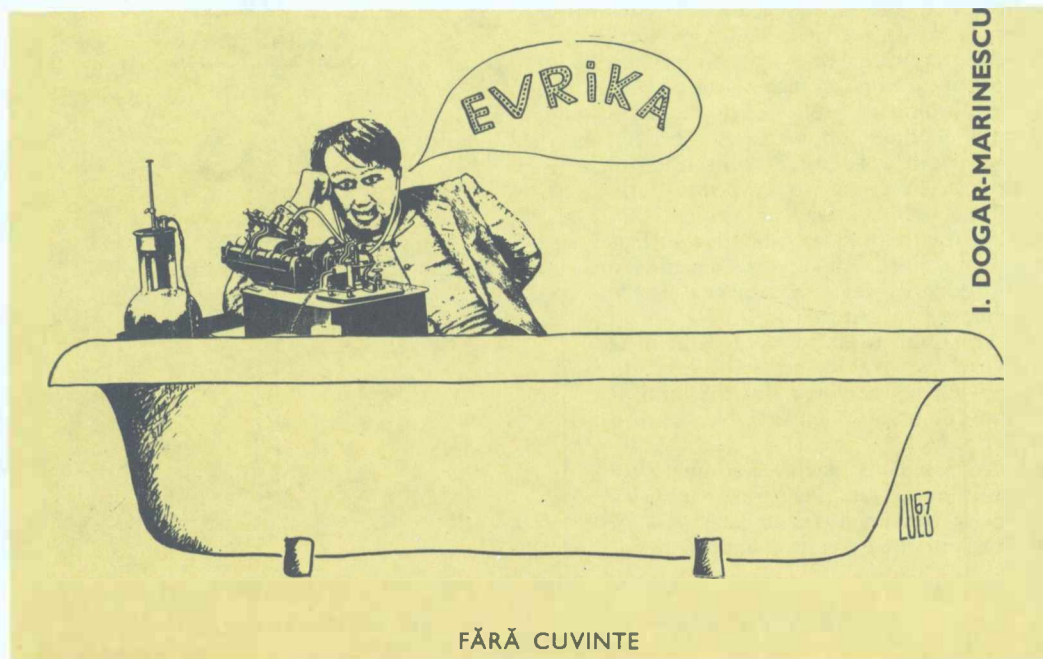
Medicul nu a înțeles imediat pentru ce ar trebui să facă una ca asta. Atunci Hijos i-a explicat, răbdător, că sumele retrase din bugetul sănătății publice sînt transferate Ministerului de interne, care le folosește pentru reprimarea țărănilor «rebeli» din sud-estul țării. Prin urmare, fiecare pat de spital în minus reprezintă un număr de gloanțe în plus și vice-versa. Or, a subliniat subsecretarul, a pleda pentru viceversa înseamnă de fapt a fi de partea «rebelilor».

Dr. Flores a ripostat că el nu are de a face cu țărăni care luptă, ci cu orășenii care sînt bolnavi. Din acest motiv a semnat el manifestul și din acest motiv nu e dispus să-și retragă iscălitura.

Hijos nu a mai insistat. Convorbirea a luat sfîrșit și medicul a părăsit cabinetul subsecretarului, coborînd la subsol, în arestul ministerului. A doua zi, gazetele oficiale au anunțat că în capitală a fost descoperit un complice al rebelilor — doctorul René Flores.

E vina lui. Ca specialist, ar fi trebuit să știe că în Bolivia, pînă și sănătatea poporului e un pericol pentru guvern.

N. AURELIU

FĂRĂ CUVINTE

— La fiecare pas îl așteaptă moartea! De ce o face?
— Ca să trăiască!

— Vai șefule, ești irezistibil cu «avansurile» tale!

A. POCH

UMOR DE PE ALTE MERIDIANE • UMOR DE PE ALTE MERIDIANE

Cine rămâne cu copilul

Soțul își întreabă spre seară soția:
— Deci cine rămâne astăzi cu copilul, tu sau maică-sa?

La serviciu

— De când munciți în acest serviciu?
— Păi, de când am fost amenințat că voi fi concediat.

Avocatul și femeia frumoasă

Un avocat din Paris își apăra o clientă frumoasă, care era amenințată cu un an de închisoare. În cuvântul său de apărare se adresează către banca juraților:

— De dv. depinde, domnilor, ca această tinără și frumoasă femeie să se ducă pentru un an într-o celulă îngrozitoare sau să se întoarcă la cochetul ei apartament din Rue de la Paix 36, etajul al treilea spre stînga, telefon 155685, repet 155685.

Amendă pentru soție

Într-un compartiment din expresul New York — San Francisco, controlorul găsește un domn și o doamnă dormind.

— Dacă această doamnă n-ar fi soția d-tale spuse el călătorului — ar trebui să plătești o sută de dolari amendă!

— Dacă această doamnă n-ar fi soția mea — răspunde soțul — aș plăti bucuros două sute de dolari.

Situația familială

— Care este situația dv. familială?
— Insuportabilă!

Între prieteni

— Dacă pină miine nu fac rost de 500 de mărci, trebuie să mă impușc! Ajută-mă!
— Regret, dar nu am revolverul la mine.

Tot între prieteni

— Spune-mi, Emile, unde te-ai născut?
— Într-o clinică din Paris.
— Se vede.
— Cum adică?
— Te-ai născut bolnăvicios...

Italia

— Ați fost în Italia?
— O țară minunată. Am colindat-o în lung și în lat.
— Te rog atunci să-mi spui dacă Italia are într-adevăr forma unei cizme, așa cum este arătată pe hartă?

Nerușinare

— Auzi d-ta, să mă faci porc bătrîn!
— E o nerușinare! Arăți destul de tinăr!

La pescuit!

Un pescar se întoarce spre bărbatul care stă în spatele său:
— De trei ore te uiți cum pescuiesc. Mai

bine stai aici lângă mine și încercă-ți norocul.

— Fii serios, eu n-am timp de pierdut!

Punct de vedere

— Mama nu știe să crească copiii — se plînge un copil către altul.
— De ce?

— Seara cînd sînt odihnit, mă duce la culcare, iar dimineața, cînd mi-e atît de somn, mă trezește și-mi spune să mă scol.

Între profesori

La un congres științific vorbesc doi profesori:

— Este foarte neplăcut atunci cînd în timpul prelegerii vorbitorul vede pe cite unul din sală cum se uită la ceas.

— O, da! Dar mult mai stînjenit te simți atunci cînd vezi pe cite unul cum își scutură ceasul, ca să se convingă că n-a stat.

Noul chiriaș

Un tinăr care vrea să închirieze o cameră mobilată caută să facă impresie bună în fața noii proprietărese.

— Cînd am plecat de la vechea locuință, proprietăreasa mea plîngea.

— La mine asta nu se poate întîmpla, fiindcă o să-mi plătiți chiria înainte.

Culese de

TEODOR HOLBAN

G. BADEA

— Dați-mi vă rog un eșantion, aş vrea să arăt şi soţiei imprimeul acesta.

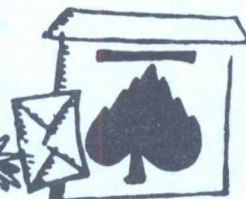
H.ŞTEFĂNESCU

— Ai mai publicat ceva în ultima vreme?
— O, desigur! «Pierdut câine şpiţ. Găsitorul recompensă. Anunţaţi telefon 57.65.39.

URZICO

DE DEPARTE-ŢI SCRIU

URZICO,

Ultima noutate: directorul O.C.L.-ului produse industriale din Buzău, tovarăşul Nicolae Răduţă, a găsit o metodă superoriginală în materie de desfacere a unor mărfuri, şi anume, vânzarea direct din depozit, pe bază de tabel aprobat de dumnealui!

Astfel, produsele nu mai intră în magazin şi în acest fel vinzătorii sînt scutiţi de orice deranj. Aşa de pildă a procedat cu un lot de covoare persane, care în prezent sînt aşternute pe parchetul odăilor unor favorizaţi de soartă şi de respectivul director.

Dat fiind că operaţiunea a devenit publică, vreau să cred că povestea asta cu covoarele persane n-o să ajungă... muşama!

Paraschiv D., Buzău

DRAGĂ URZICO,

Întreprinderea de reparaţii şi construcţii din Galaţi practică în rela-

ţiile cu cetăţenii care-i solicită serviciile, următorul procedeu: contractează lucrarea, încasează aconto-ul (asta în clipa următoare), iar restul, adică reparaţia propriu-zisă, nu se face cînd se cere, ci se face cînd se poate! O simplă examinare a documentelor existente la această întreprindere şi imediat întilneşti asemenea situaţii cu toptanul. Deci e simplu! Dai banii şi apoi stai şi priveşti la cer prin gaura din tavan. Ca astronomii! Numai că, spre deosebire de ei, care mai văd şi stele, noi vedem numai ploaia!

Mai mulţi locatari din oraşul Galaţi

URZICUŢO,

Ce ţi-e şi cu autorizaţiile: pentru a se asigura cazarea unor muncitori, întreprinderea «Electromontaj» Bacău a construit pe baza unei aprobări a Sfatului popular al oraşului

Suceava, în str. Ilie Pintilie nr. 128, un dormitor comun, destinat celor care lucrează în cadrul şantierului din această localitate. Şi după ce lucrarea a fost gata (adică tocmai bună pentru dormit-buştean), în loc să fie inaugurată, a fost... demolată! Asta ca urmare a unei contra autorizaţii emise pe neaşteptate de acelaşi sfat popular.

Carevasăzică sfatul popular a fost mai întii pentru şi apoi contra. Acum, e rindul meu: eu sînt contra pentru asemenea practici.

E împotriva cineva?

Dumitru O., Suceava

URZICO DRAGĂ,

Totul este să ştii cum să le învîrteşti. Şi comisia de evaluare a autoturismelor puse în vânzare de întreprinderea «Textila» din Piteşti s-a descurcat onorabil! Altfel nu putea Nicolof N., contabil şef al

«Textilei», să-şi facă rost de un «Moskvici 407» extra pus la punct cu numai 7 700 de lei...

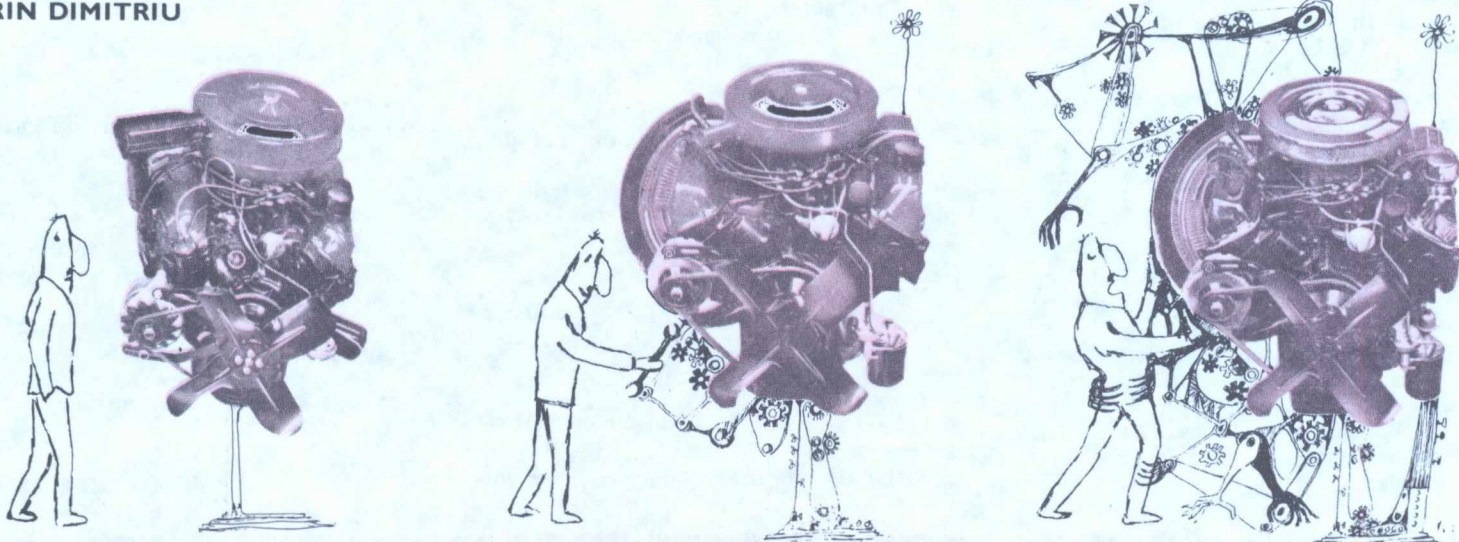
Automobilul respectiv fusese supus unei revizii capitale (netrecută în scripte) şi cînd un control venit pe neaşteptate a descoperit cum stau lucrurile, explicaţia oferită cu dezinvoltură a fost următoarea: pieşele montate la «Moskvici»-ul în cauză provin de la un alt autoturism de acelaşi tip, care a fost casat. În realitate însă o asemenea operaţie nu avusese loc!

Cu acest prilej caruselul învîrteşilor s-a oprit! Ca să poată sta la volanul automobilului achiziţionat, Nicolof N. mai are de achitat multe mii de lei. Plătiţi, vă rog! Pină atunci... trageţi pe dreapta!

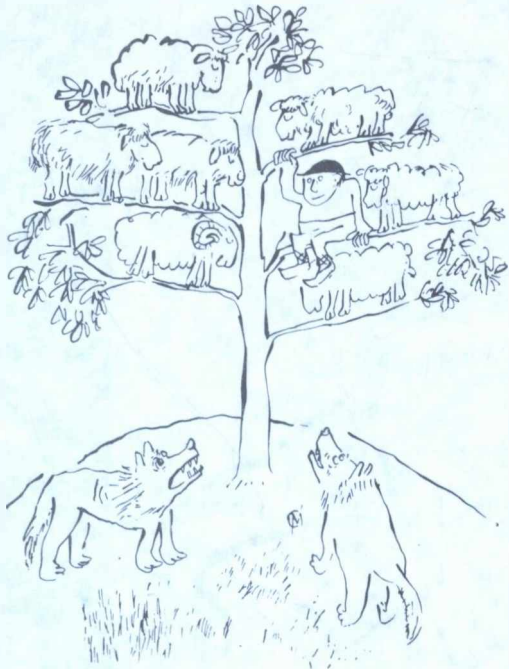
Petre Moroescu, Piteşti

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

DORIN DIMITRIU

EVOLUŢIE TEHNICĂ

FĂRĂ CUVINTE

DRUMEȚII VESELI

La Galați a fost deschisă o expoziție de studiu pentru cererile de consum ale populației. Ca fulgerul a ajuns această veste la Ploiești și ca trăsnetul a hotărât Direcția comercială regională Ploiești să facă un schimb de experiență cu Galații. Zis și făcut. După fulger și trăsnet, au «plouat» la O.N.T. banii pentru deplasarea de urgență a unor tovarăși aleși să facă schimbul de experiență cu Galații. Cei aleși au fost în număr de 43 (patruzeci și trei), toți pesemne însetați să facă schimbul de experiență. Și O.N.T.-ul i-a dus la Brăila, la Galați, au vizitat oamenii aceste două frumoase orașe, au trecut și pe la expoziție, în sfârșit a fost o deplasare foarte frumoasă, cu atât mai frumoasă cu cât a fost plătită de Direcția regională comercială Ploiești. Urmările acestui schimb de experiență sînt niște amintiri frumoase din Brăila și Galați, poze în Galați și Brăila, îmbogățirea cunoștințelor geografice, dar niște urmări concrete, nimic. Adică vreo propunere în urma schimbului de experiență, vreun semn de documentare în urma deplasării, vreun rezultat concret în servirea populației, provenind de la expoziția vizitată, nici gînd. Totuși a fost frumos. Oamenii s-au întors, bine dispuși, fredonînd «Valurile Dunării» și nerăbdători să mai facă și alte asemenea «schimburi de experiență» spre binele și în slujba cetățenilor ploieșteni, cu banii instituției la care lucrează și cu bunăvoința și grija părintească a celor care o conduc.

Pînă la vară nu mai e mult. Un schimb de experiență pentru 50 de inși, pe litoral, o săptămîină, ca să se documenteze cum se ambalează telemeaua la magazinele alimentare din Mamaia, ar fi foarte necesar. Sau la munte, un schimb de experiență cu cabanele.

Sus, sus, sus la o cabană mică...

POȘTA

RODICA TOTT

REDACTIEI

I. FLORESCU — LOCO

E drept că nu știi niciodată de unde sare iepurele, dar dacă aștepti să sară de pe acoperișul barului «Tosca», îl aștepti degeaba.

VANIAMIN CONSTANTIN — IAȘI

Schița cu «Fiat»-ul s-a ciocnit cu alte subiecte asemănătoare. E bine să mergeți pe drumuri mai puțin cunoscute. Eventual pe unul propriu.

CAROL BARTL și LOCSE VASILE — TIMIȘOARA

Păcat de idei: le-ați îmbrăcat cit se poate de prost.

FLORIN DOBRESCU — GALAȚI

Nu vă mai căsniți. Lumea nu are nevoie de asemenea cadouri:

*Lingă masă stînd pe scaun
Într-o mină cu-un stilou
Mă căznesc să scriu de-un faun
Și să-l dau lumii cadou.*

GH. JIGAREA — COM. FLOREȘTI, PLOIEȘTI

În general, fabula din «Poveste» e bună. Din păcate, poezia este mult lungită, foarte multe versuri sînt plate. Totuși perseverați.

GH. GRUN — DEVA

Desenele sînt foarte slabe. În scrisoare ne întrebați cum trebuie să fie și vă răspundem: Oricum, dar bune.

ILARION ST. MANU — PITEȘTI

Părerile «Despre stele» nu strălucesc, motiv pentru care au și căzut.

IONEL GHERA — CARANSEBEȘ

Mai trimiteți. Dintre cugetări nu am putut alege decît două care sînt cu adevărat bune:

● *Deșteptului îi cade părul, iar prostului
tălpile de la pantofi.*
● *Unii oameni se fac luntre și punte, iar alții
trec apa.*

GH. ROCO — CLUJ, GETA Z., GURA HUMORULUI

Nu aveți talent la desen. Cel puțin deocamdată...

DAN ZAMFIRESCU — elev, SLATINA

Să sperăm că poezia pe care o cităm vă aparține.

ABUR

*Locomotiva, cînd se oprește în gară
scoate...*

abur.

*Pămîntul cînd este arat primăvara
scoate*

abur...

Supa cînd fierbe pe foc

scoate

abur.

Un poet cînd nu are inspirație

scrie

«Abur»

VASILE MOLDOVAN — COM. DORNEȘTI, RN. RĂDĂUȚI

Mai trimiteți.

T. TEODORESCU — LOCO

Desenul e aproape bun, ideea, din păcate e mai veche decît vîrsta pe care presupun că o aveți. Oricum, vă așteptăm cu lucruri noi.

GEORGE ENCULESCU — CRAIOVA

Dacă într-o caricatură desenați un om care, în loc de cap, are un scaun sau un bec electric și le dați definiția: «Om cu scaun la cap» și «Om luminat» — să știți că nu ați spus mare lucru. Ei, dacă ați fi desenat un scaun cu un om la cap, era altceva...

ARISTOTEL ALMĂȘAN — ABRUD

Dintre catrene ne-a reținut atenția epitaful adresat unui leneș:

*Cum toată viața a dormit
În neștire, răposatul,
Moartea nu l-a mai trezit,
Doar atît: i-a mutat patul.*

ILIE D. POPESCU — AGIGEA

«Singlele lui Cristos» nu a suportat analiza.

TEODOR PASCAL — BÎRLAD

În materie de cugetări, poate n-ar fi rău să îl citiți pe... Pascal.

MARIA DINCĂ — PETROȘENI, BĂGHINĂ ARISTICĂ — TURNU SEVERIN

Vă mulțumim pentru informare. La data cînd ne-ați scris, cunoșteam și noi cazul în urma căruia s-au luat măsurile cuvenite. Așteptăm să ne mai scrieți.

CONSTANȚA SAMOILĂ — RÎMNICU-VÎLCEA

Să știți că în materie de publicare nu există noroc. De obicei, manuscrisele care sînt lucrate «la noroc» (ca ale dv.) ajung în mod sigur la coș. De fapt e și acesta un noroc, dar pentru alții...

DEOCAMDATĂ, NU!

Someșan Sergiu — Codlea, Brașov, Adam Rovinaru — Sulina, Ioan Prențu — Loco, Tudor N. Nicolae — Brașov, Pavel Popa — Tg. Jiu, Nicolae I. Fundeanu — Craiova, Alexandru Ichim — Iași, Aurel Atanasiu — Galați, Gelu Ion — Sibiu, A. Achile — Loco, M.S. Chirulescu — Loco, Petre Rădăcină — Constanța, Petru Cionea — Caransebeș, Șerban A. Gavril — Iași, Vasile Teodorescu — Iași, Cornelia Tornoruțchi — Loco, Iulian Vlasiu — Loco.

«URZICA»
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

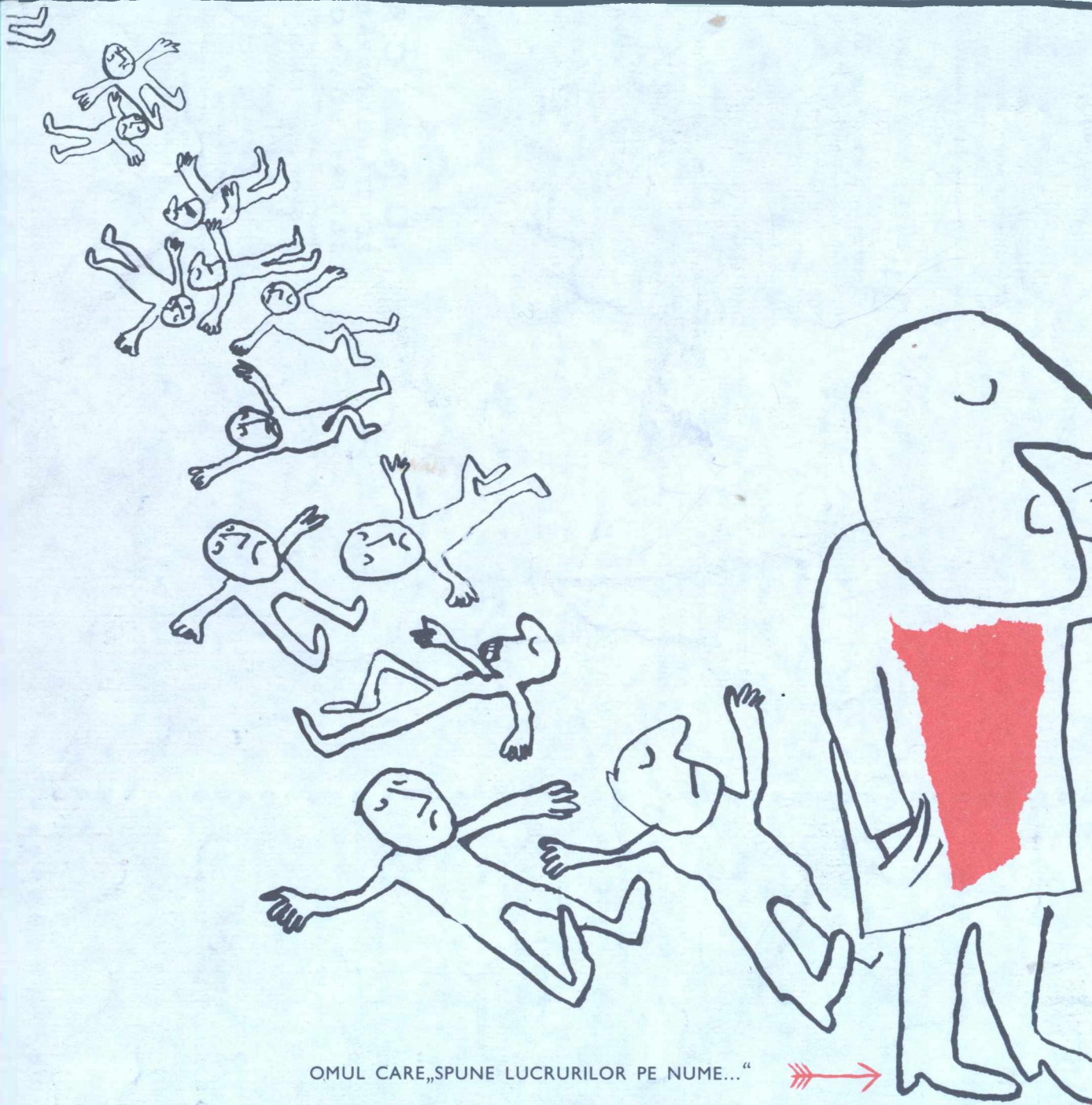
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

«Casa Scintilei»

44 601

OMUL CARE „SPUNE LUCRURILOR PE NUME...”

urzica